

Att överge en tanke

Jo det är sant
att jag genomgick en cell-sam upplevelse
den där gången vi stod i korridoren
och bara höll om varann.
"Jag förstår inte", sa du. "Nä", sa jag.. fast jag visste...
visste att detta var början på en resa
och att du inte ville följa med.
Just då förstod jag också att du skulle bli drabbad
av samma upplevelse
fast med andra vokaler, andra symtom.
Du grät säkert.
Fast jag vet inte. Kanske du bara hatar...
Kränkt och förnedrad står du kanske
framför spegelbilden som så hånfullt i alla tider
blängt sin sanning rakt i ansiktet på dig.
Det finns ingen nåd i smärta. Ingen pausknapp i väntrummet.
Det är bara att genomlida,
lika säkert som stammens bark är en del av trädet.
Tanken för genom huvudet att kämpa för det jag drömt om, att slåss för det jag aldrig någonsin vågat
hoppats på
Du känner inte min sorg, känner inte mitt blodomlopps förvirrade vägar.
Du bara dömer utefter en primitiv egoism
om det egna jagets behov av frid och smärtlindring.
"Jag förstår inte", sa du och jag visste med ens
att detta var det lindrigaste alternativet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Agnes med Poeter.se id #5871 innehar upphovsrätten